

מסורת הש"ס

ב) (תוספתא פ"ח, ס"ח) המורה ש"ד, ג' ס"ח
שמשון ש"ד, ד' (תוספתא פ"ח, ס"ח) (לקמן פ"ב א"ח ר"ש כן לעמוד ויהי כחפ"ס פ"ח וערוך פ"ח מ"ד, א' ס"ח ח"ל, א' ט"ז מ"ב, ב' (ט' ויש"ן 1,1, ס' דף ע"ג, ו' 1050, ס' ג' ויל' ט"ח וע"ש, ט' ג' ז"ל כפ"ח דב"ח פ"ח, ט' (ד"ה מ"ח).

הגרות הב"ח

(ב) נ"ב אמר ר' הוה עשית עמלתי כלי' ותיבת אמר רב נחמן:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה ירוש' הב"ב י"שוע פ"ח פ"ח, ז"ל וישוע מתנתין ותיבת (שמות ד') ועי' רש"י פ"ד דף ד' פ"ח ד"ה להם ס"ח:

הגרות מהר"ב

רנשבורג

(א) נ"ב שא"י כ' ט"ן אלף ט"ן אותה ה"פ, ט"ן ש"ס מקובלת ומהר"ש פ"ח כ"ח בענין אמר רבתי תמוהים ק"ח משפ"ח דמסות דף ט' פ"ח דגוה יוקם כהנה:

לענין רש"י

פלידרי"א [פלידרי"א], להאגח:

מרובה פרק שביעי בבא קמא

פ.

עין משפט
נר מצוה

קל"א א ב מ"י מ"ה מהלכות ט"ק מתוך הלכה ז' מתג עשין טו תוספתא פ"ח טע: קל"ח ג ד מ"י ט"ז י סמך שם ט"ז ויש"ע פ"ח ס"ח טע ספי"ק ד: קל"ט ה ו מ"י פ"ח מהלכות נדרים הלכה י' סמך לח"ן רמ"ג עוש"ע י"ד ס"ח טע ספי"ק ב: ק"ס ז מ"י פ"ח ה"ה ט"ק מתוך הלכה ב סמך עשין טו עוש"ע פ"ח טע ספי"ק ד: קמ"א ח מ"י ט"ז הלכה ח סמך שם ט"ז ויש"ע פ"ח טע ספי"ק ז:

והמטבח לוקח ושוהה. פ"י בקונטרס עד יום השוק ובלבד שלא ישהה העגונה שבהם שלשים יום אומה שלקח באחרונה לא ישלים לה שלשים יום אחר השוק וקשה דבוספתא (פ"ח) גרס יומר מ"ל יום וא"כ לפי המוספתא יכול להשהות אחר יום השוק ועוד קשה דלעיל גבי רגל קרי לה אחרונה והכא קרי לה עגונה ועוד שלא הוכרז המתא יום השוק כלל ונראה לר"י לפי שהעגונת רגיל לקנות כמה בהמות ביחד ומומר להשהות ובלבד שאפי' העגונה שבהן אומה שגשאה יחידה אחר חכמותיה שלא ישעה יומר מ"ל יום אף על פי שהיא יחידה ומיהו ככל הספרים גרסין שלשים יום ולא גרסין יומר:

מהו להשהות קבעו ביניה. אין ז"ל פלוגי רבנן עליה דר"ג דפ"י בקונטרס דמהו להשהות קודם הרגל קבעו מיניה ואמר להן מותר ולא דוקא נקט קושרה אלף אורחא דמלתא נקט שדריקן היה לקשור בהמה דקה לכרעי המטה כדאמר צאלו טריפות (מ"וין דף כ"ד) חלל היוצא מן המטה עד משעה טפחים ס"ט טעור ופירש שם בקונטרס שצ"ק הוא ראוי לקשור בהמה דקה בכרעי המטה כדמ"י אקרו חב בעגונים עד קרנות המונח שהיו קושרין הקרבנות בכרעי המטה עד שיצאוהו לקרנות המונח אי נמי נקט קשרי לאשמועינן דאפילו נקשרים אסור לגדל כ"ח להשהות וצמוספתא (פ"ח) נמי משמע דאף קודם הרגל לא שרי להשהות אלף צבית דהכי קמינן צבית אלף מגדלים קודם הרגל ל' יום ולא שמהא יוצאה ורועה צוק אלף קושרה בכרעי המטה שאלו לר"ג ט':

דקמ"יני שקיה. פ"י שוקי דקין ולהכי נקרא מרלא שהמלצין ניכר בין השוקים מתוך שהן דקים וגרלין גבוהים ומשום הכי מתן ט"פ"ח דאהליה חולדות הקנאים בני יוסי אומר ג"ש מטמא כ"ח במשא וכעדה במגע דמתוך שרגליה גבוהים דקים מספקא להן שמא לאו היינו חולדה דקרא יוש לה מורת נבילה או שמא היינו היא יוש לה מורת ערן והאי דמס"ים ומאי שרלא דמתמאי שקיה ה"ק ומאי שרלא חולדה דכמינן בקרא שאין ספק דמתמאי שקיה שהי' רגליה קלרות ושוררת על הארץ וכן נראה לר"מ:

חובה הקבריהו אבנה. פ"ח כחמיה ובי דרכה לקבור ניהי שאין עוסקת לגדלן אלף עוסקת לגדל לאן והוי כשגנה היוצאת מלפני ג' אהבה לרב הוה לדיך מאן מקף להו אמר ר"ל חובה הקבריהו לננה ואין שייך לפרש שם אלף לשון קלה אי נמי יש לומר אין יראה שמתענש בקבורת נביה: מוכ"י אחא רב אבב"ל. פ"י בקונטרס והוי מפני ישיבתו והוי רוב שדומיהן מיראל ובענין זה פ"י בפרק קמ"ח דגיטין (דף ו' וס"ט) עשית עמלתי כלי' ותיבת אמר רב נחמן: דא"כ מאי פ"ח תמ"ח דע"כ כח"ך ישראל לגיטין אלף בבל לא והלא המשניות נשנו קודם דאחא רב לנב"ל ומפ"ח המס מ"י אחא רב לנב"ל והוכה לנו שמימות יכניה והמסגר שגלו לנב"ל דינה להיות כח"ך ישראל לגיטין דאחא רב לנב"ל ועל שם שהולך נושע וממלט ממשי אמו כדמכ"ב והמליטה זכר (ישע"ה טו) נקט לשון יעושה והוי רגילין לעשות טעודה: נפק

המטבח לוקח ושוהה ובלבד שלא ישהה העגונה שבהן ל' יום: שאלו תלמידיו את ר"ג מהו לגדל אמר להן מותר והתנן אין מגדלין אלא הכי בעו מיניה מהו לשהות אמר להן מותר ר"ב ובלבד שלא תצא ותרעה בעדר אלא קושרה בכרעי המטה: ו"ח"ר מעשה בחסיד אחד שהיה גונח מלכו ושאלו לרופאים ואמרו אין לו תקנה עד שינק חלב רותח משהחית לשהחית והביאו לו עז וקשרו לו בכרעי המטה והיה יונק ממנה משהחית לשהחית לימים נכנסו חבריו לבקרו כיון שראו אותה העז קשורה בכרעי המטה חזרו לאחוריהם ואמרו לסמים מזויין בביתו של זה ואנו נכנסין אצלו ישוב וברקו ולא מצאו בו אלא אותו עזן של אותה העז ואף הוא בשעת מיתתו אמר יודע אני א' שאין בי עזן אלא עזן אותה העז שעברתי על דברי חברי: אמר ר' י"ש שמעאל מבעלי בתים שבגליל העליון היו בית אבא ומפני מה חרבו שיהיו מרעין בחורשין ודינין דיני ממונות ביחיד ואע"פ שהיו להם חורשים סמוך לבתייהם שדה קטנה היתה ומעבירין דרך עליה ו"ח"ר רועה תשובה אין מחייבין אותו למכור מיד אלא מוכר על ד' על ד' יוכן גר שנפל לו כלבים וחזירים בירושתו אין מחייבין אותו למכור מיד אלא מוכר על ד' על ד' וכן ימי שגרד ליקח בית ליקח מיד עד שימצא את ההוגנת לו וימעשה באשה אחת שהיה בנה מיצר לה וקפצה ונשבעה כל מי שיבא איני מחזירתו וקפצו עליה בני אדם שאינן מהוגנין וכשבא הדבר אצל חכמים אמרו לא תכוננה זו אלא להגון לה כשם שאמרו אין מגדלין בהמה דקה כך אמרו אין מגדלין חיה דקה

י"ר' ישמעאל אומר מגדלין כלבים כופרין וחחולים וקופין וחולדות סנאים מפני שעשויים לנקר את הבית מאי חולדות סנאים אמר רב יהודה שרצא הרצא ואיכא דאמרי ר' הורא דקמיני שקיה ורעיא בני וורדיני ומאי שרצא דמתתאי שקיה אמר רב יהודה אמר רב עשינו עצמנו כבבל כארץ ישראל לבהמה דקה ו"א"ל רב אדא בר אבהו לרב הונא דידך מאי א"ל ר' יודן קא מינטרא להו חובה א"ל חובה תקבריהו אבנה כולה שניה דרב אדא בר אבהו לא אקיים זרעא לרב הונא מחובה איכא דאמרי אמר רב הונא (ט) אמר רב עשינו עצמנו כבבל כארץ ישראל לבהמה דקה מ"כבי אתא רב לבבל רב ושמואל ורב אסי איקלעו לבי שבוע הבן ואמרי לה לבי ישוע הבן רב לא עייל קמיה דשמואל

השליט ומיהו בפרק שני נזירים (מ"ד דף טו: וס"ט) גבי הקפת הראש אין שייך לפרש כן דלמר ליה רב אדא בר אבהו לרב הונא לדיך מאן מקף להו אמר ר"ל חובה הקבריהו לננה ואין שייך לפרש שם אלף לשון קלה אי נמי יש לומר אין יראה שמתענש בקבורת נביה: מוכ"י אחא רב אבב"ל. פ"י בקונטרס והוי מפני ישיבתו והוי רוב שדומיהן מיראל ובענין זה פ"י בפרק קמ"ח דגיטין (דף ו' וס"ט) עשית עמלתי כלי' ותיבת אמר רב נחמן: דא"כ מאי פ"ח תמ"ח דע"כ כח"ך ישראל לגיטין אלף בבל לא והלא המשניות נשנו קודם דאחא רב לנב"ל ומפ"ח המס מ"י אחא רב לנב"ל והוכה לנו שמימות יכניה והמסגר שגלו לנב"ל דינה להיות כח"ך ישראל לגיטין דאחא רב לנב"ל ועל שם שהולך נושע וממלט ממשי אמו כדמכ"ב והמליטה זכר (ישע"ה טו) נקט לשון יעושה והוי רגילין לעשות טעודה: נפק

מוסף רש"י

גוה. מ"ל (חולין א) ט"י פלי"ט גל"ג, ז"ק מ"ח ל"ג, כ"ח גו"ה נ"ח חל"ה דקפ"ח (תוס' א' טו) ל"ט"ט מ"ו"י"ן. בהמה דקה אין ורועה כדמות אחרים (ט"ט). מ"כ אחא רב לבבל, וק"מ ישיבה גמולא, דשמואל הוא כהנה, אלף משקל לא, ופ"ח דגמ"י דמשפלה ישיב לנב"ל והוא המסגר כמו לא פסקה מורה מס (ג"י ו' ג) שבע הבן, מילה שיהא לפ"ח ו' (רש"י ב"ב ט"ז) ירוע הבן. פ"ח (ע"ד ט"ז).